

Infinítament agraits

El Barça guanya la Real Sociedad (1-0) i acomiada Iniesta de la millor manera

Iniesta saluda el Camp Nou en ser substituït ■ E.F. / EFE

VOLER DONAR MOLTA VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus un parell de muntanyes.

40 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliaviatges.com

NAUTALIA
Viatges

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 21 de maig del 2018. Any XLIII. Núm. 14643 - AVUI / Any XL. Núm. 13513 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-10

EL 155 es queda

BLOQUEIG • Mariano Rajoy pacta amb el PSOE i Ciutadans la negativa a publicar al DOGC el nomenament del nou govern

RESPOSTA • Front polític i jurídic per defensar uns consellers que "tenen intactes tots els seus drets i obligacions"

“No imagino que l'Estat espanyol incompleixi la llei. Diàleg, sisplau”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Cal resistir i persistir perquè els presos quedin en llibertat i tornin els exiliats”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

“No publicar el nostre nomenament és prevaricació, simplement”

Josep Rull
CONSELLER DE TERRITORI

“No publicar-lo és un exercici de prevaricació; mantenir-lo és un acte de dignitat”

Jordi Turull
CONSELLER DE LA PRESIDÈNCIA

“Stop 155. Trenquem amb l'estat. Stop excepció”

Carles Riera
PORTAVEU DE LA CUP

“Potser aquest és un govern irreal, però no és un govern il·legal”

Joan Josep Nuet
COORDINADOR D'EUIA

Europa-Món

P22

Un moment de les votacions d'ahir ■ AFP

Maduro avisa: “O vots o bales”

Les eleccions es van celebrar ahir a Veneçuela amb queixes d'irregularitats

Societat

P12-13

Compromís contra la violència masclista

Jutgesses i advocades reclamen més formació contra les agressions

Art

P26-27

La reagrupació del mural de Carracci

El MNAC i el Prado preparen una exposició del puntal del barroc italià

avui obrim!!

WATER WORLD
LLORET

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Torra a la Moncloa

Els presidents Rajoy i Torra tenen ganes de veure's les cares. No és estrany amb tot el que ha caigut i encara cau. No hi haurà cap acord concret, ni calendari de futur, ni potser res. Però a ambdues parts els convé una llarga xerrada a cara descoberta i sense intermediaris. Fa quaranta anys d'amors i desamors entre els presidents de la Generalitat i els de la Moncloa. Tot va començar fa més de quaranta anys quan el president Tarradellas culminava l'operació tornada a Catalunya amb una entrevista amb Adolfo Suárez. La reunió va anar malament, però al sortir i davant els periodistes Tarradellas va dir que "el canvi d'impressions ha sigut summament satisfactori: excel·lent".

La història comença amb l'excel·lent de Josep Tarradellas amb Suárez fins al cop de porta al pacte fiscal de Mariano Rajoy a Artur Mas passant per la coincidència de dos presidents socialistes catalans que tampoc no van impedir les tensions de Rodríguez Zapatero amb

Als presidents Torra i Rajoy els convé una llarga xerrada a cara descoberta i sense intermediaris

Maragall i Montilla. Els contactes més breus van ésser els de Rajoy i Puigdemont. En el darrer, Puigdemont anava oferint propostes al president del govern per elaborar calendaris a llarg termini i Rajoy li contestava amb un lacònic "No lo veo". Amb tot, van quedar que un altre dia es veurien. Fet que no va succeir.

Com és lògic per la seva llarga etapa al capdavant de la Generalitat, el president que més vegades va trepitjar la Moncloa és Jordi Pujol. Fins a disset entrevistes amb Felipe González sense comptar les que van mantenir a Barcelona. I unes divuit amb José María Aznar, sense incloure també alguna cita a la capital catalana organitzada per empresaris que creien que el millor per a Catalunya era una bona entesa entre Aznar i Pujol beneïda pel rei d'Espanya.

En cas de produir-se l'encontre, el president Quim Torra seria com els seus antecessors ben rebut a l'entrada de la Moncloa, amb una posterior xerrada imprevisible i amb un altre previsible cop de porta. Amb tot, la conversa entre els dos presidents és més necessària que mai, fins i tot per la salut mental dels ciutadans.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Una festa al pati

Hi ha gent que celebren una festa, al pati del davant. Els he sentit quan recollia la roba estesa, havent dinat, i mentre preparo el sopar encara m'arriben les seves veus exaltades, el graciós de la colla apujant el to a mesura que culmina l'acudit, l'explosió general de riure, i una que cloqueja, com posseïda, en onades cada cop més estridents, quan els altres callen i el buit sembla exigir una injecció d'histèria. No entenc què diuen. Només són veus que se'm figuren a casa i l'omplen de camaraderia, d'anècdotes picants, de cadires que es mouen i, de tant en tant, la fressa d'un plat o una ampolla. Fa una estona, encara fumejava la brasa de la barbacoa on han cuit la carn; tot el veïnat impregnat d'aquesta olor a un pas de ser nauseabunda de llonza torrant-se i espeternegant a la graella. M'he resistit a ensumar la roba abans d'endreçar-la als calaixos, però he temut no estar adoptant, amb l'edat, la classe d'intransigència maníaca que Shirley Jackson retrata en el conte d'una mestressa de casa tan obsessionada amb la neteja i la decència, que la sola pos-

“Benjamin diu que rere la finestra sempre hi ha una família que menja

sibilitat de tenir una existència feliç fora d'aquest règim li fa l'efecte d'una habitació desendreçada. Fins i tot pronuncia la paraula *pícnic* com si sortís d'un malson. No, puc estar tranquil·la: a casa meva impera un confortable desordre, i encara em reconec en les paraules que embruten, com *pícnic*, com *estiu* i *vacances*, que contenen tota la pols de l'imprevist, potser perquè el seu so és inseparable al de la fressa d'unes rodes de cotxe endinsant-se per un caminet de grava, o de pinya esbardellant-se en caure amb un cruixit llenyós, o de carrisqueig de grills, cap al tard, rere uns matolls.

Ara canten. Un parell de versets i s'aturen. És tot el que deuen recordar d'una cançó que momentàniament els ha encerclat en un nimbe nostàlgic. Quants deuen ser? Em sembla distingir-hi cinc veus. Potser sis. Els que criden més, però, sempre són els mateixos. Passa sovint, que en grup som indistingibles a menys que ens proveïm d'un subratllat vistós. La seva falta de pressa em subjuga. En lloc de decaure, a mesura que avança la tarda es reanimen a ràfegues, apujant la música, traient més ampolles, brindant per no sé què. L'olor de verdura que he posat al foc escampa un baf ordinari, insípid, en comparació amb aquesta festa perpètua que representen els veïns de davant. Walter Benjamin deia que quan espiem les finestres dels altres topem sempre amb una família que menja o amb un solitari llegint sota la llum d'una bombeta. És la classe de mirada que inspira tota l'obra de Kafka, diu. Però avui no m'ho sembla. Senzillament ha fet bon temps, la gent tenia ganes de trobar-se, i ara, que es fa de nit i torna el fred, no saben com deixar-ho i marxar.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchell (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/dxwi7q>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

El supremacista Torra

Uns minuts després que Carles Puigdemont designés Quim Torra com el seu successor, l'operació d'Estat es posava en marxa i la xarxa s'inundava de la captura d'un fil seu de Twitter que ja havia vist la llum en el seu període d'interinatge a Òmnium Cultural. El llinxament mediàtic a Torra estava organitzat pels que consideren que el com pitjor millor és el que cal un cop s'han perdut les eleccions i ja han vist que, per vies estrictament democràtiques, ja han perdut Catalunya. Aquesta sèrie de tuïts, que Torra va esborrar el primer cop que van sortir a la llum, és més que un error: el seu to és intolerable, simplement. Ara, per això es pot dir que l'autor dels tuïts és racista, xenòfob, supremacista? No ho sé... només amb aquest fil, que Torra va fer mentre mirava una entrevista a Albert Rivera a la televisió i que, sincerament, és una forma en què jo no l'hauria res-

post, no l'hi puc considerar. Com no ho faré amb l'Elisenda Alamany per una sortida de to de fa 10 anys. I, en tot cas, tot plegat seria com el "netejar Badalona" de Xavier Garcia Albiol, el "cal desinfectar Catalunya" de Josep Borrell... Per exemple. O no?

N'hi ha més, però, diuen els que titllen Torra de racista: els seus articles. Bé, analitzem-ho. Resulta que tots els mitjans que li retreuen la seva actitud "supremacista" reproduïen parts, la majoria descontextualitzades, de dos o tres articles. I prou. Algun que critica el moviment del 15-M –no hi estic d'acord, però racista?–, algun que elogia els almogàvers –llegiu l'article sencer, si us plau, i no perdeu ni una línia– i el més famós, *La llengua i les bèsties*, en què se serveix d'un conte per criticar els responsables de la campanya contra Swiss Air pel fet d'usar el català en els seus vols. Sincerament, és un recurs literari. Va massa

enllà? Sí, pel meu gust. Però resumir el seu pensament, els seus llibres, la seva trajectòria dient que és "el Le Pen català", com diu Pedro Sánchez... no sé. Le Pen, el d'"una, grande y libre", com li agrada darrerament al PSOE.

Hi ha dins del sobiranisme català supremacistes? Sens dubte. Són minoritaris i han estat arraconats, fins ara, per la majoria? També. Supremacisme no és defensar la llengua i la cultura nacionals d'un territori. Supremacisme és imposar la llengua i la cultura d'un territori a un altre. Supremacisme també és dir que Catalunya va ser construïda, només, pels novinyuts, perquè aquí tot era un erm i ningú treballava. Seria desitjable que la demagogia s'aturés i que es jutgés el president Torra per les seves declaracions i els seus actes, però això no passarà. L'unionisme, els del 155 amb l'ajut d'uns comuns a un any de les municipals, no ho permetran.

EDITORIAL

Expectatives i realitat de Ciutadans

Les enquestes electorals tornen a situar Ciutadans davant unes expectatives que no han de fer perdre la realitat de la seva dimensió actual. A Catalunya és la primera força parlamentària però sense possibilitat de formar una majoria i amb una nul·la presència als governs municipals; mentre que en l'àmbit estatal tan sols és un aspirant a La Moncloa. Aquest és l'escenari autèntic sobre el qual la formació taronja s'envalenteix amb un excés d'eufòria.

Resulta evident que l'aprofitament demagògic de la qüestió catalana permet a Ciutadans pescar vots en el conjunt de l'Estat, seguint la vella tradició del nacionalisme espanyol més tronat. Però encara s'ha de veure si aquesta estratègia, afegida al desgast pels temes de corrupció, permetrà a Albert Rivera desbancar per si mateix el PP o si haurà de buscar impossibles aliances amb el PSOE. Donat el cas, no seria res d'estrany que ho intentés, tenint en compte l'historial d'anades i vingudes ideològiques d'aquest partit nascut amb l'objectiu principal de posar fi a la immersió lingüística. Però el seu principal problema és que, mentrestant, la coalició que podria agafar cos podria ser precisament una entre el PP i el PSOE.

Per això les darreres setmanes el discurs dels dirigents de Ciutadans s'ha endurit, tant en l'àmbit català com en l'espanyol. Però no són els únics. Ho ha fet també el PSOE de Pedro Sánchez, un altre polític que està experimentant un contradictori viratge cap a la dreta amb les seves propostes de modificació del Codi Penal destinades a retallar més els drets civils. La irresponsable competició preelectoral potser els millorarà a uns i altres les expectatives electorals, però només servirà per atiar el conflicte.

De reüll

Anna Puig

Tenim el cor glaçat

Les imatges eren terrorífiques. Les vaig veure fa un parell de dies per les xarxes socials. Metges palestins intentaven auxiliar els ferits a la frontera de la franja de Gaza mentre l'exèrcit israelià intentava evitar-ho. Enmig del foc creuat, els sanitaris volien traslladar els ferits a un lloc més segur. Els soldats els empentaven, els apuntaven amb les armes, feien caure els ferits de les Iliteres, els tornaven a apuntar al cap amb l'escopeta, a homes i dones, malgrat que tots portaven l'armilla i l'equip sanitari que els qualificava com a tals. Ploraven i imploraven poder atendre els ferits. Queien a terra a causa de l'agressivitat dels soldats, però es tornaven a aixecar. Els apartaven de males maneres dels moribunds però ells s'hi tornaven a atansar. Tot això, enmig del foc creuat entre uns i altres, jugant-se la vida. En veure aquelles imatges vaig tenir la trista sensació que la deshumanització de la nostra espècie pot arribar a límits insospitats. Però, també, que la valentia i l'heroisme no tenen límits, malgrat la crueltat i la perillositat de la situació.

Tenim el cor glaçat. La distància del conflicte i l'habitualitat de les imatges fan que, moltes vegades, l'ànima ni s'immuti. Però hi ha ocasions en què el cor se't regira quan l'impacte és tan brutal. Però només és un moment. Un instant. Després torna al glaç. Per això ho volia escriure. Per si podia mantenir el cor bategant.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Mariano Rajoy

Menyspreu a la sobirania

Figurava que amb un president sense càrregues judicials el govern de Catalunya podria fer la seva feina sense més interferències, però Rajoy ha pactat amb el PP i el PSOE el manteniment del 155 perquè no els agraden els nous consellers. Un altre menyspreu a la sobirania del poble català.

ACTRIU

Asia Argento

Sabem qui sou

Terrible al·legat el que l'actriu ha fet durant la cerimònia de lliurament dels premis del Festival de Cinema de Canes. Harvey Weinstein va violar-la el 1997 en aquest mateix festival, "el seu vedat de caça". L'actriu ha avisat: "Tots sabeu qui sou, els depredadors, però nosaltres també ho sabem."

PRESIDENT DE VENEÇUELA

Nicolás Maduro

Buscant la reelecció

Les eleccions d'ahir es van dur a terme amb reiterades denúncies d'irregularitats i amb un advertiment per part del candidat: "O jo o el caos." Els comicis es van fer sense el reconeixement ni dels Estats Units, ni de la UE, ni tampoc de l'Amèrica Llatina representada pel Grup de Lima.

Tal dia com avui fa...

1 any

Hisenda catalana
L'administració de la Generalitat estarà preparada d'aquí a tres mesos per gestionar tots els tributs propis i assumir-ne més.

10 anys

Cafè per a tothom
Pedro Solbes manté que les comunitats coneixeran el nou finançament alhora. Potència aspectes comuns i no es compromet amb el 9 d'agost.

20 anys

Crisi indonèsia
Els EUA insten Suharto a dimitir per facilitar la transició democràtica. El president indonès podria fer efectiva avui la renúncia.

Full de ruta

Jaume Vidal

Que gran és el Petitet!

Dimecres passat, va obrir la cuina el festival de cinema documental Docs, amb un primer plat que tenia el bon sabor dels canelons de la iaia: *Petitet*, de Carles Bosch. Té flaire familiar perquè tot neix d'una promesa a una mare a punt de morir. El músic Joan Ximénez, *Petitet*, fill d'un palmero històric de Peret, va prometre a la mama que la rumba se sentiria en un gran teatre i, a més, ho faria amb una orquestra simfònica. La mare va morir i, com diu el *Petitet*, "per a un gitano, la família ho es tot". I així, el documental explica com va aplegant músics, alguns professionals, d'altres veïns del carrer de la Cera de Barcelona, que, tot i portar el sentit del ritme *rumbero* dins la sang, s'han de guanyar la vida venent roba als mercats. O, com és el cas del *Petitet*, comerciant amb ferralla. L'entusiasme que transmet el *Petitet* fa que tothom quedi seduït i ningú reclama el que es cobrarà. Ni gitanos, ni paios. I així va anar ampliant la formació fins arribar

El nou documental de Carles Bosch parla de la fidelitat a la família i els amics, dels somnis, de la malaltia i, sobretot, de la rumba catalana i el seu arrelament

al gran Joan Albert Amargós, que va assemblejar tota la variada formació que, amb molt de voluntarisme, ha vençut els daltabaixos abans de complir el somni –ja no només del *Petitet*, sinó de tots plegats– d'actuar al Liceu acompanyats d'una formació simfònica. El documental *Petitet* parla de la família, de com assolir allò que sembla impossible, de la fidelitat dels amics, i també parla de la rumba catalana com a part de la nostra cultura. El *Petitet* té totes les herències de la rumba, fins i tot la del Gato Pérez, de qui va ser component de la seva banda. L'estimació que sent per la música camina pel mateix camí que el seu arrelament a la terra i la seva estimació a Barcelona. I enmig de multitud de tocs de comèdia, el documental té un toc dramàtic, tot i que queda difuminat per l'entusiasme i la fe del protagonista. *Petitet* parla també de malaltia. De la malaltia del protagonista, que pateix de miastènia greu, que li fa perdre força muscular. El personatge *Petitet* és gran. I el film *Petitet*, també.

Tribuna

Xavier Garcia Pujades. Periodista i escriptor

El Palau de Pi

Sí, ja sé que m'haig d'explicar: com sempre, com tothom i en qualsevol lloc. El Palau no és cap edifici ni el Pi –en aquest cas– no és cap arbre, tot i que aquests noms, ara aplicats a persones, designin també aquestes coses que tots coneixem. El Palau era el palau humà de Josep Palau i Fabre, sobre el qual Oriol Pi de Cabanyes ha escrit uns retrats biogràfics –fruit de molts encontres– plens de detalls significatius, de significacions fondes i de complicitats –com es diu ara– comparatives.

EL CAS ÉS QUE PALAU –després d'una vida intensa, de volguda i alhora obligada solitud– va tenir el seu relator inicial en Pi de Cabanyes i, després, en Julià Guillaumon, que li organitzà exposicions, textos, etcètera. Ara, commemorant el centenari del naixement de Palau (2017), Pi ha reunit tots aquells relats (trobadors, converses, assaigs, notes biogràfiques, etcètera), de ben bé quaranta anys ençà, en el llibre *Foc secret de Josep Palau i Fabre*, editat per Quim Curbet a Girona, amb pròleg de Joan Noves, presi-

dent de la Fundació Palau a Caldes d'Enstrac, davant del mar del Maresme. És un rescat, defensa i reivindicació de la seva obra i persona, les dues indestructibles i, pel seu voler, indestructibles, marcades, gairebé podríem dir a sang i a foc, des dels seus vint anys, en plena guerra, pel mateix conflicte bèl·lic, pel familiar (sobretot amb la mare) i per la terrible situació dels primers temps de postguerra, al cap dels quals –el desembre de 1945– no troba altra alternativa que fugir a París, per posar distància amb la família, amb la pàtria i amb els companys de lletres, uns i altres igualment ben refotuts.

EN LA VINTENA EXACTA DE CAPÍTOLS, hi podem trobar els principals itineraris de Palau: els llargs naufragis personals –fruit d'una sensibilitat lliurada a l'exaltació vital, a l'art, la poesia i el teatre–, les dificultats de relació amb la mare i amb l'entorn dels derrotats com ell (significatiu el cas amb el poeta i editor Josep Janés i Olivé), el seu despullament poètic amb el poema *La sabata* (pedra d'escàndol de gairebé tota una jove generació esporuguida davant els impulsos primaris de la

sexualitat), el seu trencament social i la fugida a París per aclarir i consolidar la seva personalitat heterodoxa, la trobada fonamental amb Picasso, el vagareig personal i laboral per subsistir i tastar altres formes de pensament i relació, tractant de recuperar en solitud, com es diu al llibre, "la integritat espiritual perduda" i, en fi, el seu retorn el 1961, instal·lat també monacalment davant del mar de Llançà, dedicat a la seva obra literària i, sobretot, a treure tot el que sabia de Picasso, que era molt.

ALLÍ EL VAIG CONÈIXER, la tardor de 1972, quan jo feia el servei militar al campament de més amunt de Figueres i, en veure'm vestit de caqui, va agafar un petit –o gros– espant, potser pensant el que és d'imaginar. Era la nova generació catalana, com tants després, que anaren a cercar-lo perquè ens expliqués la seva veritat, la d'un home hereu de la gran tradició humanista: de Llull a Octavio Paz, de Verdaguier a Picasso, etcètera, noms i actituds que el meu company d'ideals i geografies natalis ha rescatat en aquest volum necessari.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Supremacia

■ No han aconseguit associar independentisme amb violència. Ara, des d'un partit especialista a fabricar odi i divisió, es qualifica el nou president i tots qui representa de supremacistes a partir d'unes piulades i a textos fora de context. Què és la supremacia? Segons el diccionari: preeminència per damunt de tot. Així doncs, aquí van unes quantes preguntes. Són supremacistes els qui acomiaden els cotxes policials quan es desplacen a Catalunya cridant "A por ellos"? I és supremacista un TC quan anul·la una llei com la de l'Estatut, aprovada en referèndum? I marxar del Parlament amb cara d'ofesos per no debatre i més endavant queixar-se que no se'ls deixa parlar? I marxar del Parlament per no haver de condemnar el cop d'estat de Franco? I no acceptar els resultats de les eleccions del

21-D? I explicar que la policia pega els votants perquè se sent provocada? I empresonar la presidenta del Parlament per permetre debatre-ho tot? I parlar en roda de premsa del nou president de la Generalitat com d'un simple venedor d'assegurances? Com diria un expresident, fets i no paraules. I quan aquesta paraula estigui amortitzada ja en trauran una altra. I de segur que altre cop el subconscient els portarà a projectar els seus comportaments cap als seus oponents i projectar la seva violència, la seva xenofòbia i el seu supremacisme sense adonar-se que quan insulten ho fan de cara al mirall.

ALFONS CARRERAS
Barcelona

Educació antiviolença

■ 6 anys: "No parlis amb desconeguts". 12 anys: "Torna a casa abans que es faci fosc".

14 anys: "No et separis dels teus amics". 16 anys: "No tonis sola, truca'm i et recullo". 18 anys: "Parla'm mentre camines per saber que estàs bé". Aquesta és l'educació que rebem totes: si no vas amb compte, passa el que passa. Ens han educat per no posar-nos en el punt de mira dels violadors i, és clar, ens violen quan no fem cas d'aquesta educació que rebem. És a nosaltres a les que ens han d'educar per tal que no ens violin?

ALBA DOMINGO
Vilanova i la Geltrú (Garraf)

Atacant el català

■ L'altre dia vaig llegir una notícia que em va posar la pell de gallina. Una associació espanyola estava recollint firmes en contra de la immersió lingüística, a la ciutat de Burgos. L'odi cap a la nostra llengua no deixa d'accentuar-se. Quina raó pot haver-hi per odiar tant

una llengua i una cultura que només fan que el país que actualment compartim s'enriqueixi? No puc arribar a entendre com hi ha tanta desinformació sobre la situació actual de Catalunya, com poden dir que els catalans no sabem escriure el castellà, que odiem els espanyols i que si no ens parlen en català, nosaltres no els contestem. Com pot creure's la societat totes aquestes mentides? Des de l'1 d'octubre això no ha fet més que empitjorar. No entenen les raons per les quals una part de la societat catalana vol marxar, creuen que és per odi cap als espanyols, quan en realitat només volem marxar per culpa del govern i dels seus diferents atacs per destruir la nostra terra, cultura i llengua. Com pretenen que vulguem quedar-nos si l'únic que fan és intentar esborrar la nostra identitat?

MERCÈ CAYUELA
Lleida

La frase del dia

“El nou 155 s’haurà de plantejar la intervenció dels mitjans de comunicació públics”

Pedro Sánchez, SECRETARI GENERAL DEL PSOE

Tribuna

Carles Castellanos i Llorenc. Professor de la UAB

Trencaclosques i unitat

D'ençà de l'any 2006 –moment en què el procés cap a la independència i la República es va començar a accelerar– fins al present, el paper dels partits ha provocat moltes reflexions. Vist amb la perspectiva de més de deu anys, és fàcil d'observar que el moviment ha provocat en els partits mutacions profundes i sotragades importants. Cap de les tres àrees ideològiques dels partits parlamentaris independentistes de la comunitat autònoma de Catalunya (JxCat, ERC, CUP-CC) no ha restat tranquil·la. I els àmbits polítics més relacionats amb la tradició autonomista han rebut veritables sacsejades (com és el cas de l'antiga CiU, el PSC-PSOE, ICV...). Hi ha partits i sectors que han desaparegut i d'altres que han experimentat transformacions profundes de manera que han resultat fortament desplaçats de les seves posicions originàries.

MANCANCES I CONTRADICCIONS d'un ofici. L'ANC s'ha manifestat preocupada, des del primer moment, pel paper dels partits i més recentment pel fet que les febleses d'aquests actors polítics en el context autonòmic no puguin acabar provocant “inconsistències i tensions en l'acció conjunta de la causa independentista” (Full de Ruta 2018/2019). És important mirar d'escatir en quina mesura la naturalesa mateixa dels partits ha pogut i pot condicionar la seva acció. La recerca del vot i l'exercici de la gestió en un context autonòmic (és a dir, en un marc subordinat al poder i a la ideologia dominants dins l'Estat espanyol) provoquen fortes contradiccions que es fan molt difícils de superar sobretot si el grau de formació teòrica i de capacitat política no és prou fort per a contrarestar-ho. La cerca de l'aprovació i el suport dels seguidors poden tendir a afalagar vicis de la clientela més que no pas a produir un efecte transformador. I el caràcter crematístic de l'es-

structura de l'aparell tendeix ben sovint a llastar-los de comportaments conservadors (que poden ser disfressats per mitjà de proclames fins i tot d'un radicalisme insospitat). L'ofici de polític, sobretot del parlamentari, és marcat per aquesta mena de servituds. D'altres organitzacions (sindicats, organitzacions socials, ONG, etc.) també tenen limitacions en la mesura que es fonamenten en un funcionament professionalitzat. Ser conscients d'aquesta mena de límits és important a l'hora de pensar quina hauria de ser la forma d'organització òptima de la diversitat existent per assolir l'objectiu de la independència i la República catalana.

REDUIR LA POLARITAT ESTRATÈGICA múltiple. La complexitat del veritable trencaclosques que és la lluita catalana actual per la independència i la República, és deguda a l'excessiva multiplicitat i a la dispersió dels agents polítics que tracen línies d'acció del moviment, cadascú per la seva banda: en aquests moments hem d'atendre, com a mínim, a les disquisicions i pensades de tres partits parlamentaris, de tres organitza-

“El moviment català per la independència i la República només podrà triomfar si aconseguim reduir la dispersió tot aconseguint un àmbit unitari

cions populars àmplies (ANC, Òmnium, CDR) i de tres pols institucionals (la Generalitat de Catalunya, els ajuntaments i el Consell de la República a l'exterior), sense comptar amb la influència que pot tenir en la línia política global algun altre agent social que de manera intermitent incideix amb força en l'entorn. D'aquesta manera és impossible afrontar amb possibilitats d'èxit la lluita independentista i republicana tot contrarestant l'acció repressiva de l'Estat espanyol (policíaca, judicial, administrativa, social, mediàtica, etc.) una acció empresa des d'una direcció, que pot ser matussera en l'estil, però que és articulada de manera planificada, sota criteris de funcionament de tipus militar.

EL MOVIMENT CATALÀ per la independència i la República només podrà triomfar si aconseguim reduir la dispersió tot aconseguint un àmbit unitari que inclogui partits i moviments socials en un sol marc organitzatiu de manera que (sense abandonar les personalitats de cadascú ni la seva incidència específica) les grans línies d'acció siguin debatudes i assumides per tots els agents polítics. Algunes propostes recents (com ara les de Drassanes per la República Catalana) han parlat de crear consells de la República d'àmbit territorial, agrupats en un únic consell de tot Catalunya (Principat) que inclogui també el consell de l'exterior. D'altres organitzacions (com ara Poble Lliure) han proposat la creació d'un congrés nacional del poble català com a expressió del conjunt social i polític del moviment. La decisió dependrà finalment de les resolucions que aconseguim prendre aquest conjunt divers i molt especialment de les iniciatives que els col·lectius més àmplis i influents es proposin d'emprendre. Cal una unitat orgànica de caràcter estratègic que no s'hauria de retardar.

De set en set

Anna Carreras

El gran rusc

Som a l'era del Gran Germà, la distòpia escrita per George Orwell a la novel·la 1984. Ens controlen. Tothora i des d'arreu. Ens inventen. Ens pressuposen sense impunitat. I si cada petit espai de vida quotidiana fos un petit rusc amb l'estructura i les tracamanyes d'un rusc? Un rusc a cada casa, a les terrasses, a tots els xamfrans del nostre pensament embromat. No estiguis amb una persona perquè sense ella mors, sinó perquè amb ella vius. No t'enamoris de qui et convé o de qui no et convé. No hi pensis, en això, quan et fonguis davant d'uns llavis encesos. Deixa't raptar per l'energia que t'abocarà al penya-segat dels ulls de qui et mira com si no hi hagués demà. Per no empenyar el

L'amor arriba com un ram de roses que no esperes, com un sotrac en plena autopista

cosmos, la cosa ha de ser mútua. No val insistir, assetjar, pidolar, conformar-se amb la molsa. Per estimar a fons només cal palpar la veritat de l'altre. I confiar-hi. El secret de tot radica en la calma. La calma racional que s'emparenta amb la passió indomable: elles dues poden reconciliar-se, cal saber integrar-les com la fruita i la llet en una batedora. No pots buscar l'amor, llançar mil ampolles amb missatges al mar i que et denunciïn per contaminació. L'amor arriba com un ram de roses que no esperes, com un sotrac en plena autopista. I és llavors quan t'adones que vius en un gran rusc: els borinots seguiran rondant la vella mare, l'abella reina que només té ulls per tu. La vespa guardiana estarà al cas de tot, i hackejarà l'empenta dels borinots amb una gentillesa fora mida que encara els torbarà més. La mel regalima per les parets. Pots sortir del meu cap, sisplau? Ah, i gràcies Toni per fer volar la metàfora: la base de tot plegat no pot ser més real. Ni més blava.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El bloqueig del DOGC atempta contra la llei

Diverses entitats de juristes denuncien el vet polític del govern espanyol als consellers

L'advocacia vol canviar la perspectiva de gènere

Reclamen més formació i compromís contra les violències masclistes

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un 155 a perpetuu

TORCEBRAÇ • Rajoy pacta amb Sánchez i Rivera mantenir l'aplicació fins que Torra renunciï als consellers presos i a l'exili **PARÀLISI** • La no publicació del decret impedeix que es pugui posar en marxa el nou govern

Montse Oliva
MADRID

Un 155 vigent *sine die*. Si més no durarà tants dies com Quim Torra persisteixi a voler reincorporar al seu govern els quatre consellers destituïts a través de l'aplicació d'aquest article de la Constitució i que han acceptat l'encàrrec del president de la Generalitat: Jordi Turull, Josep Rull, Toni Comín i Lluís Puig. No s'albira, doncs, data de caducitat perquè l'executiu espanyol abandoni el control de l'autogovern i, de fet, ha fet valer aquesta potestat per impedir que es faci efectiu el nomenament a través de la publicació del decret al DOGC. Mariano Rajoy així ho va comunicar en les últimes hores al secretari general del PSOE, Pedro Sánchez, i al líder de Ciutadans, Albert Rivera, els quals van donar el vistiplau a la dràstica mesura de l'executiu espanyol. Aquesta era una de les exigències que el dirigent taronja havia posat sobre la taula de La Moncloa, si bé la seva proposta era la d'allargar el 155 –i fer-lo extensible als mitjans públics– fins i tot en el cas que Torra hagués escollit consellers que no estiguessin immersos en processos judicials. Sánchez, en tot cas, ofería un suport sense matisos defensant que cal estar al costat del govern espanyol per trobar la “resposta necessària” a aquest “afrent a la democràcia”.

Després que el dia abans Rajoy avancés que es paralyzava la publicació del decret dels nomenaments mentre “s'analitza la viabilitat” del nou executiu, ahir des de La Moncloa s'explicitava que s'havia comunicat al secretari de govern de la Generalitat, Víctor Cullell, que s'autoritza a publicar al DOGC el decret 1/2018 de creació, denominació i àmbit competencial dels departaments, mentre que se li anunciava que el decret 2/2018, que conté els noms dels consellers, quedava congelat. I se li feia saber que sense l'autorització estatal, la publicació no tindria cap validesa.

Moure fitxa

Malgrat que des d'alguns àmbits jurídics s'hagi indicat que la mesura pot implicar incórrer en responsabilitats disciplinàries i penals, fonts properes a La Moncloa expressaven la convicció que la congelació del decret és legal, alhora que insistien que es mantindrà el temps que es consideri necessari. A partir d'ara, esperen que Torra mogui fitxa rectificificant els nomenaments o bé portant l'Estat davant la justícia, un fet que aniria allargant el 155 perquè la intervenció no decau fins que no hi hagi un govern en plena efectivitat. Entremig, l'executiu espanyol va guanyant temps en espera que sigui el mateix Tribunal Suprem el que resolgui el litigi impulsant la inhabilitació dels

Mariano Rajoy i Pedro Sánchez, dimarts passat durant la reunió que van mantenir a La Moncloa ■ EFE

quatre consellers tan bon punt la sala d'apel·lacions converteixi en ferm el processament.

La decisió de mantenir el 155 i l'amenaça constant de renovar-lo si cal quan el govern comenci a exercir –el PSOE ja parla-va ahir de “reformulació”– obre, però, un escenari complex per a Rajoy en el supòsit que el PNB ratifiqui avui el seu compromís de no avalar els comptes de l'Estat per al 2018 mentre duri la intervenció. El pressupost s'aprova demà passat i la posició dels bascos és cabdal perquè superi el tràmit definitiu del Congrés. ■

Rivera: “Cap espanyol no tornarà a demanar perdó”

“Aixecar una altra vegada Espanya” davant un adversari que ara ja no és “ni blau ni vermell” és, simplement, independentista. Aquesta és l'arenga que ahir va llançar Albert Rivera en la presentació de la plataforma España Ciudadana, amb la qual pretén emular l'En Marche d'Emanuel Macron i la triomfant fita del francès amb vista als pròxims combats electorals. La diferència, però, és que l'entitat amb què el líder de Cs pretén catapultar-se a La Moncloa només té un objectiu: exalçar un nacionalisme espanyol de símbols per fer front a l'independentisme. I és que el mateix Rivera admetia que del procés en va sortir alguna cosa positiva, l'activació d'un fort sentiment espanyolista en la societat. Mutant el *A por ellos* pel *A por ello*, Rivera apel·lava a una Espanya unificada, moderna “i sense complexos” en la qual “ningú no hagi de tornar a demanar perdó pel fet d'usar la bandera, la llengua i sentir-se partícip d'un projecte comú”. En aquest punt va confessar tenir certa enveja que els EUA els ciutadans comparteixin

els seus símbols amb “l'orgull” i “l'amor al país”, raó per la qual animava a fer-ho als “herois anònims” que formaran part de la plataforma. La figura convidada va ser Marta Sánchez i la seva lletra a l'himne d'Espanya. L'artista va plorar davant la gran ovació amb què se la va rebre i va acabar cantant a *cappella* una estrofa del que Rivera qualificava com a “poema”. L'acte es va cloure amb crits de “president” per al líder de Cs, que dona per fet que la plataforma és l'empenta que necessita per fer el salt.

L'APUNT Els 'aliats'

Òscar Palau

Que l'ultranacionalisme espanyol del PP i Cs faria servir qualsevol excusa, fos certa o no, per evitar aixecar, i fins i tot ampliar, el 155 ja era de témer. De fet, només amb la majoria popular al Senat ja n'hi hauria prou per reeditar-lo, però teníem dret a esperar més del *progressisme*, del teòric *aliat*. I decep altre cop veure que el seu líder, desaparegut des de feia mesos, si apareix ara és per propo-

sar que es canviï la llei (per a això, sí) per convertir en rebel·lió un procés democràtic, obligar tothom a jurar fidelitat a la Constitució i al rei, i suggerir la presa també dels mitjans públics. Tot això mentre el PNB s'acaba de pensar avui si els aprova els pressupostos i quan el gran debat dels comuns és sobre la casa que s'han comprat els seus líders. Queda algú?

tat

El president Torra, ahir amb l'alcalde Pere Regull i el portaveu adjunt de JxCat, Eduard Pujol, durant la visita a Vilafranca ■ ACN

Torra confia que el govern espanyol complirà "la llei"

■ Evita imaginar que els nomenaments dels consellers no apareixeran al DOGC i manté que dimecres s'aixecarà el 155 ■ Rull i Turull denuncien "prevaricació"

Ò. Palau
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, va evitar creure's ahir el bloqueig anunciat per l'executiu de Rajoy, i va dir que està convençut que, al contrari del que li ha fet saber per carta el secretari de la Generalitat Victor Culler, complirà la llei i avui el DOGC publicarà no només el decret de creació i estructura del go-

vern, sinó també el del nomenament de tots els consellers. "No em puc imaginar que el govern espanyol incompleixi la llei", va afirmar a la tarda a Vilafranca, on va visitar la Fira de Maig. "No pot ser d'una altra manera; el president de la Generalitat té la facultat de nomenar els consellers i espero que el govern estatal ho respecti", refermava. Torra, així, va guanyar temps i va evitar de mo-

ment entrar a valorar altres escenaris mentre manté en públic la confiança que dimecres es farà, com està previst, la presa de possessió dels consellers i que el 155 s'aixecarà "definitivament".

Com ja havia fet en l'entrevista a El Punt Avui, a més, el president va insistir a demanar una reunió a tres bandes amb Rajoy i el líder del PSOE, Pedro Sánchez, a qui va tornar a con-

vidar al "diàleg". "Que la política dialogui amb la política, no amb la justícia", subratllava Torra, que confia també que el jutge Llaena deixarà sortir els consellers presos a prendre possessió. Tot i que no pot servir perquè li prometin el càrrec, avui de fet els veurà en la visita oficial ajornada divendres que farà als nou presos polítics que hi ha a Estremera, Soto del Real i Alcalá Meco.

Des de la presó, els consellers Jordi Turull i Josep Rull, a qui el govern espanyol vol vetar, denunciaven ahir que, si aquest no publica el nomenament al DOGC perquè no és "del seu gust", estarà cometent "un exercici de prevaricació". "Tenim els nostres drets polítics intactes, mantenir-lo (el nomenament) és un acte de dignitat perfectament legal", indicava el de Presidència. "Tenim tot el dret a exercir de consellers en llibertat", afirmava, també a Twitter, el de Territori.

L'advocat de tots dos, Jordi Pina, no s'havia mostrat al matí a Catalunya Ràdio tan optimista com Torra, ja que dubtava que Llaena els deixi en llibertat per ser nomenats i poder exercir el càrrec "malgrat ser ciutadans innocents i tenir els drets intactes". "L'article 25 del Conveni Europeu de Drets Humans no és el seu fort", ironitzava sobre el jutge l'advocat, que assegurava que el nomenament no dificultarà l'estratègia de la defensa, i avançava que, si no se'ls deixa sortir, poden "explorar altres vies" per exercir el càrrec, si bé tampoc descarta que hi renunciïn. En tot cas, "òbviament", l'última paraula la tindrà Torra. En la mateixa línia, els consellers exiliats Lluís Puig i Toni Comín ja havien dit a TV3 dissabte a la nit que plegaran si veuen que no poden exercir el càrrec normalment. ■

IMPULSEM EL QUE FAS

Consulta les bases a
barcelonactiva.cat/impulsemelquefas
#impulsemelquefas

AJUTS DE FINS AL 80% PER A PROJECTES QUE ACTIVEN L'ECONOMIA DELS BARRIS

Barcelona Activa

Ajuntament de Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat i Esquerra deploren la cursa d'ultres entre PP, PSOE i Ciutadans

■ La CUP insta a trencar amb l'Estat pel manteniment de l'article 155 ■ Òmnium demana una resposta democràtica "unitària i transversal" entre les forces sobiranistes

Redacció
BARCELONA

Rebuig generalitzat entre les forces sobiranistes al manteniment de la "humiliació" de l'article 155. El portaveu de Junts per Catalunya, Eduard Pujol, va lamentar que PP, Ciutadans i PSOE, que "haurien d'avaluar la democràcia", estiguin participant en una "cursa per veure qui és més ultra". En la mateixa línia, el diputat d'ERC al Congrés Gabriel Rufián va parlar d'una "carrera de hooligans entre el PP i Cs, amb el silenci còmplice del PSOE i Pedro Sánchez", i va criticar que els consellers designats no puguin aspirar al càrrec malgrat tenir "tots els seus drets i obligacions intactes". També la coordinadora general del PDeCAT, Marta Pascal, va acusar el president del govern espanyol, Mariano Rajoy, els d'Albert Rivera i el PSOE de menystenir "les seves

La frase

“Estem vivint una carrera de 'hooligans' entre PP i Cs, amb el silenci còmplice de Pedro Sánchez”

Gabriel Rufián
DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

lleis, ignorar la democràcia i humiliar la voluntat majoritària dels catalans". I, en una piulada, el diputat de la CUP Carles Riera va instar els catalans a salpar: "Stop 155. Amb l'autonomia no hi ha llibertat, trenquem amb l'Estat. Stop excepció."

Les entitats sobiranistes també encenien els llums d'alarma. Òmnium Cultural va denunciar l'actitud de menyspreu del govern espanyol i dels principals partits estatals i la nul·la voluntat de trobar solucions democràtiques i dialogades per a Catalunya. L'entitat lamenta que

des de l'Estat es vulgui "imposar" no solament el president de la Generalitat, sinó també els consellers que han de formar part del nou govern, un fet que demostra "la poca qualitat democràtica de l'Estat espanyol i la vulneració sistemàtica dels drets fonamentals". En vista d'aquesta situació, Òmnium demana una resposta democràtica unitària i transversal que aglutini les forces sobiranistes i les entitats civils per continuar avançant "amb l'objectiu de construir un sol poble just i lliure".

ANC: "Volen humiliar"
L'ANC va escriure a Twitter: "No volen negociar, volen humiliar! Despleguem la República i garantim els nostres drets i els dels nostres representants. República és llibertat." L'entitat va fer una crida a recuperar el mandat de l'1-O i "deixar de cedir davant del xantatge del 155".

Roger Torrent, Joan Josep Nuet i l'alcalde de Sant Vicenç dels Horts, Maite Aymerich, ahir en l'homenatge a Junqueras ■ ACN / NORMA VIDAL

En un acte de suport al líder d'ERC, Oriol Junqueras, a Sant Vicenç dels Horts, el president del Parlament, Roger Torrent, va assegurar que les persones que estan al capdavant de les institucions catalanes continuaran lluitant perquè els presos polítics quedin en llibertat i els exiliats puguin tornar a casa: "No podem fer cap altra cosa que resistir i persistir perquè tornin a

ser amb nosaltres." L'acte, organitzat pel moviment Free Junqueras, consistia en un partit de futbol solidari i un dinar popular "per recordar la irregularitat democràtica a Espanya que suposa tenir setze persones a la presó o a l'exili". També hi havia el coordinador d'EUiA i diputat dels comuns, Joan Josep Nuet, que va defensar el diàleg polític: "Per fer política ja hi ha els representants es-

collits pel poble de Catalunya i no calen fiscals ni jutges. Quan la justícia fa política deixa de fer justícia, sinó venjança."

D'altra banda, el líder del PP a Catalunya, Xavier García Albiol, va culpar el president Quim Torra, d'haver apostat per un executiu que en lloc "de resoldre el problema de Catalunya" busca "enquistar el bloqueig institucional i que el 155 continuï vigent". ■

BALIS '18
DEL 25 DE JUNY AL 7 DE SETEMBRE

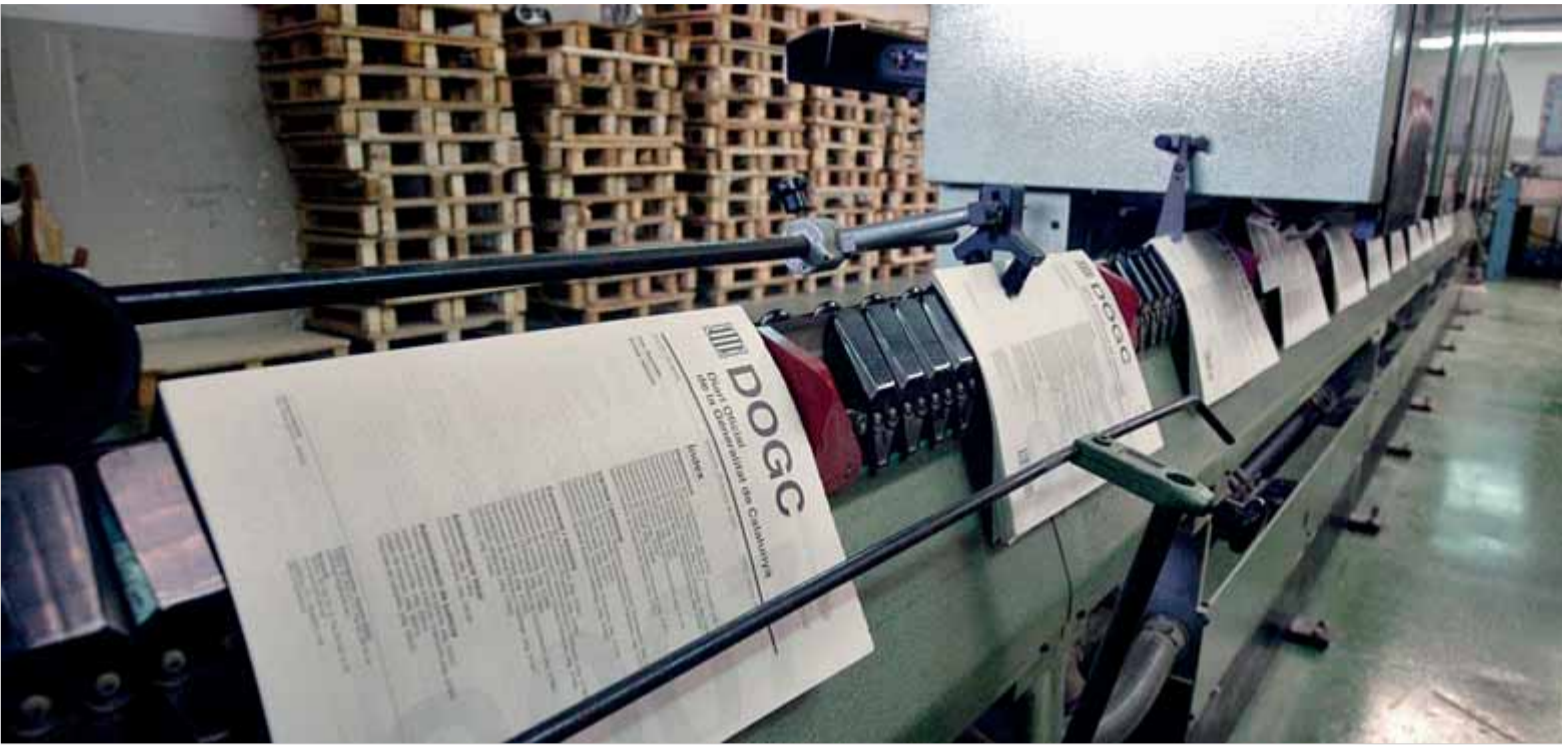
CAMP

ESPORT NÀUTIC / ESPLAI FUN
SEASPORT / CURSOS DE VELA I
WINDSURF / NATACIÓ

Esports CNElbalis
www.esportscnelbalis.com

Escola Catalana de Vela

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'últim exemplar del DOGC que va aparèixer en paper es va imprimir el 28 de juny del 2007, des d'aleshores existeix en la seva versió digital ■ G. MASSANA / ARXIU

El bloqueig polític del DOGC atempta contra dues lleis

■ Un document unitari de diverses entitats de juristes rebutja la decisió del govern espanyol de vetar el nomenament de consellers ■ L'únic que pot vetar la presa de possessió és el jutge Llarena

Jordi Panyella
BARCELONA

La decisió del govern de Mariano Rajoy, amb el suport del PSOE i Ciutadans, de vetar el nomenament dels consellers que són a l'exili o a la presó vulnera dues lleis catalanes i l'article 152 de la Constitució Espanyola. Així ho consideren un conjunt d'entitats de juristes que ahir van emetre un comunicat en què denuncien el que es considera una "intolera-

ble falta de respecte a la voluntat democràtica" i una "vulneració flagrant dels drets dels ciutadans".

La reacció d'aquests col·lectius, entre els quals hi ha Servidors.cat, Drets, el Col·lectiu Praga o la Comissió de Defensa del Col·legi, entre d'altres, no es va fer esperar i es va difondre per les xarxes socials poc després que es confirmés que l'executiu de Rajoy ha decidit posar en quarantena els nomenaments de Toni Comín, Lluís Puig,

Jordi Turull i Josep Rull, amb l'eufemisme que "es procedirà a analitzar la viabilitat de la seva publicació" al DOGC.

Segons els juristes, l'anàlisi correcte és el que es desprèn de la lectura de l'article 152 de la Constitució Espanyola, on es diu que correspon als presidents dels governs autonòmics "la direcció del consell de govern". No hi ha dubte que des de la presa de possessió, el president és Quim Torra i és a

"El diari no té voluntat pròpia"

"El Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya no decideix res, sinó que publica tot allò que li envia el govern. No té voluntat pròpia, sinó que és la prolongació del govern i és indispensable perquè si no es publica és com si no existís." Així explica el funcionament del diari un dels seus exdirectors, que detalla que "els tràmits per donar publicitat a les resolucions, des que són

acordades i fins que apareixen publicades, són molt ràpids i fàcils". En condicions de normalitat, un acte del president de la Generalitat ha de ser publicat sense cap qüestionament, "però la discussió que hi ha ara és de difícil resolució, perquè qui és l'amo del DOGC avui? Teòricament fins que no s'aixequi el 155 qui decideix què s'hi publica és el govern de l'Estat".

ell a qui correspon aquesta direcció que comença pel nomenament dels membres del Consell Executiu.

L'atemptat jurídic que suposa el bloqueig del nou govern, utilitzant la tenalla legal del 155, suposa una vulneració de l'article 17 de la llei del president de la Generalitat i del govern, i la llei que regula el funcionament del DOGC. En el primer cas, l'article 17 expressa de manera clara que "correspon al president o presidenta de la Generalitat acordar el nomenament i la destitució dels membres del govern, i que amb posterioritat "el decret corresponent s'ha de publicar al DOGC". Aquest nomenament és fonamental perquè el govern pugui començar a funcionar i no serà fins que tots els membres hagin pres possessió que es considera constituït l'executiu.

Pel que fa a la llei del DOGC, l'article que es vulnera és el número 7, en què es diu que "l'entitat gestora del DOGC té l'obligació de publicar en el DOGC les normes, les disposicions i els actes" que emanen del govern.

Fonts jurídiques consultades per aquest diari sostenen que l'únic que pot impedir la presa de possessió dels consellers és el jutge Pablo Llarena, com ja va fer quan va impedir que Jordi Sánchez i Jordi Turull poguessin ser investits president de la Generalitat. Les mateixes fonts consideren que el govern espanyol no pot impedir la publicació dels nomenaments, perquè és un "acte degut" i que aquesta actitud suposa una desviació de poder i "s'acosta molt a la prevaricació". ■

Nova Medley 125 iGET
BYE-BYE
MONOTONY

 PIAGGIO®

PAYA

Batista i Roca, 21 · Mataró
937 415 930
www.motospaya.com